

Bemærkninger til foranstaaende Forslag til Rigsdagsbeslutning.

Konventionens Forhistorie.

Den 5. Juni 1947 holdt De forenede Staters Udenrigsminister paa Harvard Universitet en Tale, hvori han, efter at have omtalt de med Europas økonomiske Genopbygning forbundne Vanskeligheder, udtalte følgende:

»Det er klart, at før De forenede Staters Regering kan gaa meget videre i sin Indsats for at lindre Forholdene og for at hjælpe med til at sætte den europæiske Verden i Gang paa Vejen mod Genrejsning, maa der være en vis Enighed mellem Europas Lande med Hensyn til, hvad Situationen kræver, og den Rolle, disse Lande selv vil overtage, for paa rette Maade at gennemføre de Foranstaltninger, af hvilken Art de maatte være, som Regeringen her i Landet maatte træffe. Det vilde hverken være passende eller formaalstjenligt for Regeringen her i Landet at paatage sig ensidigt at udarbejde et Program, der var beregnet paa at bringe Europa paa Fode i økonomisk Henseende. Dette er Europæernes Sag. Initiativet, mener jeg, maa komme fra Europa. Vort Lands Opgave bør bestaa i venskabelig Hjælp ved Udarbejdelsen af et europæisk Program og senere i Støtte til et saadant Program, forsaavidt som det maatte være praktisk muligt for os. Dette Program bør være et Fællesprogram, hvorom en Række, om ikke alle europæiske Folk enes«.

1. Konferencen i Paris i Sommeren 1947.

Midt i Juni Maaned 1947 mødtes den franske, den britiske og den russiske Udenrigsminister i Paris for at drøfte Mulighederne for Udarbejdelsen af et fælles Genopbygningsprogram som foreslaaet i Udenrigsminister Marshall's Tale. Re-

sultatet af disse Drøftelser blev, at Sovjetunionen mente ikke at kunne deltage heri, og den franske og engelske Udenrigsminister udsendte derefter i Juli Maaned en Indbydelse til alle europæiske Lande undtagen Rusland og Spanien til at deltage i en Konference i Paris med det Formaal at udarbejde et Svar til Udenrigsminister Marshall. Den 12. Juli samledes i Paris Delegerede fra 16 Lande, nemlig foruden Indbydernationaliteterne, Belgien, Danmark, Grækenland, Irland, Island, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Norge, Portugal, Schweiz, Sverige, Tyrkiet og Østrig for at drøfte dette Spørgsmaal.

Resultatet af Konferencens Arbejde foreligger i en Rapport, der den 22. September 1947 blev undertegnet af Repræsentanter for samtlige 16 Lande, og som derefter blev oversendt til den amerikanske Udenrigsminister.

I Rapporten fremhæves det, at de europæiske Landes store Underskud paa Betalingsbalancen over for det amerikanske Kontinent og den deraf følgende Dollarnød skyldes dels det store Varebehov, der er en Følge af Krigstidens Ødelæggelser og Underforsyning, dels det Forhold, at de europæiske Lande, der tidligere betalte en stor Del af deres Import af Raastoffer og andre Varer fra det amerikanske Kontinent med Indtægterne fra deres oversøiske Investeringer, nu ikke mere er i Stand dertil, da disse Tilgodehavender under Krigen er blevet realiseret for herigennem at skaffe Midler til Krigsførelsen.

I Rapporten indeholdes der forskellige Beregninger over de deltagende Landes Deficit paa Betalingsbalancen over for det amerikanske Kontinent i de nærmest kommende Aar. Dette Deficit blev efter en Række Drøftelser foreløbig anslaaet til 22,4 Milliarder Dollars for Perioden 1948—1951, men en Del af